

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Folkehøjskole-Sang

Citation: Drachmann, Holger: "Folkehøjskole-Sang", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 414. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann05tom-shoot-workid57224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg hørte de messende Stemmer,
 Jeg hørte Forsagelsens Sang:
 Jeg saa' paa de struttende Lemmer, —
 Den Vej var nok ikke saa trang;
 Inderligt lød der en Takkebøn,
 Dronningens Nedkomst — den sjette Søn;
 Himlen skænkede i Naade
 Prinsler til Hær og Flaade.

Jeg saa' paa de uhyre Byer
 Og ud over Ager og Skov,
 I Dampens de jagende Skyer
 Jeg læste den virkende Loy:
 Nærmere komme de; Tanker og Sprog
 Forme sig ud fra den halvmørke Krog, —
 Landet og Byen skal enes,
 At Stammen kan læves og grenes.

B o r d b ø n .

Og ve de Mænd i Byerne, at ej
 De saa' det, dengang Øjnene var unge!
 Ve dem, at de kun saa' en sølet Vej,
 Trampet af Træsko og af Støvler tunge.
 Paa „smudsig Vinding“ har de skreget lydt:
 Hvorfra har de da deres Sølv i Lommen,
 Og er det mere blankt og rent og nyt? —
 Ve dem, fra hvem Forargelsen er kommen!

Ve denne Hovmod hos den lærde Flok!
 Den har raabt Mistro i Gevær derude;
 Ve denne faste Smædeskriver-Stok,
 Lejet af dem, som ager selv med Stude.
 Vi har nu faaet nok af denne Snak
 Om Tørv og Tran og om at fylde Vommen;
 Vi hæver Bordet med et: Mange Tak! —
 Ve dem, fra hvem Forargelsen er kommen!

F o l k e h ø j s k o l e - S a n g .

Jeg stammer fra den lave Vraa,
 Men træder i min Sko

Saa frit som dem, der højt paa Straa
I Greveslotte bo;
Dog vil jeg længer frem, frem:
Til Kundskab staar min Hu;
For Kundskab har en større Glans
End nogen Grevefru.

Den Junker bryster sig til Hest
I Sadlen dér saa stolt,
Men hvad ham fattes, véd jeg bedst,
Som har ham Bøjlen holdt;
Han kommer ikke frem, frem,
Han bliver den, han er;
Forstand han har paa Hesteføl,
Men ej paa Meenesker.

Jeg sætter mig paa Bænken hen,
At høre paa den Mand,
Som, selv belært af bedre Mænd,
Opklarer min Forstand;
Saa gaar det sindigt frem, frem
Ved Sange og ved Sagn.
De fanger mig for Kundskab ind
Med Ligheds-Lov til Agn.

Hvad tungt der knuget har min Sjæl,
Det luftes ud ved Sang,
Og fri for Klimpen under Hæl
Jeg tettes i min Gang;
Men jeg vil længer frem, frem,
Saa langt som jeg kan naa;
Til Mandedaad og Frihedsdyst
De Sagn kan ej forslaa.

Jeg lære vil af Videnskab,
Hvad den mig lære kan,
Beregne mig Gevinst og Tab
I mine Fædres Stand;
Jeg flytter Maalet frem, frem
Ind i den nye Tid:
Vorherres Rige er som vort,
Om Grænsen staar der Strid.